

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9Co/12/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8115201062
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 01. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Jusková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8115201062.3

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Juskovej a sudkýň JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD. a JUDr. Jany Burešovej v právnej veci žalovaného: C. L., U.. XX.XX.XXXX, R. Č. H. XXX, zastúpeného advokátom JUDr. Igorom Šafrankom, so sídlom vo Svidníku, ul. Sov. hrdinov 163/66, proti žalobcovi: Home Credit Slovakia, a.s., IČO: 36 234 176, Teplická 7434/147, Piešťany, zastúpenému spoločnosťou Advokátskou kanceláriou GOLIAŠOVÁ GABRIELA, s.r.o., 1. mája 173/11, Trenčín, o obnovu konania 10Ro 27/2013, takto o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 25C/16/2015-183 zo dňa 14.11.2016

rozhodol:

Zrušuje rozsudok v zamietavom výroku súdu prvej inštancie vo vzťahu k dôvodom obnovy konania podľa § 228 ods. 1 písm. e) O.s.p., vo výroku o odklade vykonateľnosti a v súvisiacom výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že zamietol návrh na obnovu konania, zamietol návrh na odklad vykonateľnosti platobného rozkazu Okresného súdu Prešov zo dňa 1.2.2013, sp. zn. 10Ro/27/2013 a priznal žalobcovi, spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s. právo na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

V dôvodoch rozsudku uviedol, že žalovaný svojím návrhom, podaným na Okresnom súde Prešov dňa 16.01.2015 žiadal súd, aby povolil obnovu konania vedeného na Okresnom súde v Prešove pod sp. zn. 10Ro 27/2013. Zároveň žiadal nariadiť odklad vykonateľnosti rozhodnutia v konaní 10Ro 27/2013 a priznať náhradu trov konania.

Žalovaný svoj návrh odôvodnil tým, že sa objavili nové skutočnosti, ako aj rozhodnutia, ktoré tu boli v čase napadnutého rozhodnutia a žalovaný o nich nemal vedomosť a v ktorých súdy judikovali, že niektoré zmluvné podmienky v úverových zmluvách sú neprijateľnými zmluvnými podmienkami. Poukázal na ustanovenia § 228 ods. 1 písm. a), e) vtedy účinného Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“). K § 228 ods. 1 písm. a) O.s.p. uviedol, že súd nemal platobný rozkaz nikdy vydať z dôvodu, že spotrebiteľská zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, a teda ak súd platobný rozkaz vydal, bol porušený § 172 ods. 9 O.s.p.. Podľa žalovaného má byť úver posudzovaný ako bezúročný a bez poplatkov, a to z dôvodu, že veriteľ porušil § 4 ods. 2 písm. i), k) Zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, účinného v čase uzatvárania úverovej zmluvy. Úverová zmluva neobsahuje výšku, počet a termín splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a tiež priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Podľa žalovaného sa žalobca voči nemu dopustil klamlivej nekalej obchodnej praxe podľa § 8 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z. z., a to z dôvodu, že v zmluve použil nečitateľné drobné písmo, ktorým do zmluvy vložil všetky označené a aj ďalšie neprijateľné zmluvné podmienky. Žalovaný tvrdil, že o nových skutočnostiach pre podanie mimoriadneho opravného prostriedku sa dozvedel po konzultácii so Združením R. sa oplatí - R.. Žalovaný predložil čestné vyhlásenie štatutárneho zástupcu tohto združenia o tom, že o nových skutočnostiach sa od nich žalovaný dozvedel začiatkom decembra roku 2014.

Pokiaľ ide o uplatnený dôvod obnovy konania podľa § 228 ods. 1 písm. e) O.s.p., žalovaný poukázal na tri rozsudky, a to rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva Beian v. Rumunsko zo dňa 06.12.2004, rozsudok Súdneho dvora EÚ - spojené prípady C-240/98 až C-244/98 Océano Grupo Editorial SA zo dňa 27.06.2000 a rozsudok C-473/00 Cofidis SA z 21.11.2002.

Súd prvej inštancie uznesením z 20.7.2015 č. k. 25C/16/2015-30 návrh na obnovu konania a návrh na odklad vykonateľnosti platobného rozkazu Okresného súdu Prešov sp. zn. 10Ro/27/2013 z 1.2.2013 zamietol s poukazom na to, že žalovaný zmeškal lehotu na podanie návrhu na obnovu konania, pričom sa samotnými dôvodmi nezaoberal.

Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Prešove uznesením č. k. 5Co/348/2015-152 z 23.6.2016 uznesenie súdu prvej inštancie z 20.7.2015 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že úlohou súdu prvej inštancie má byť zistenie, či žalovaný podal návrh na obnovu konania v zákonnej lehote 3 mesiacov od času, keď sa o dôvode obnovy podľa vlastného tvrdenia dozvedel, majú za to, že rozhodovací proces súdu nie je možné zakladať na domnienkach.

Súd prvej inštancie následne z dôkazov vykonaných v priebehu celého konania mal za zistené, že pod sp. zn. 10Ro 27/2013 bol na základe návrhu žalobcu zo dňa 28.01.2013 vydaný dňa 01.02.2013 platobný rozkaz, ktorým bol žalovaný zaviazaný na zaplatenie sumy 1.388,12 eura spolu s 0,024 %-ným úrokom z omeškania denne zo sumy 920,35 eura od 18.01.2013 do zaplatenia. Žalovaný bol zároveň zaviazaný na úhradu trov konania. Keďže žalovaný proti platobnému rozkazu nepodal odpor, platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť dňa 12.03.2013. Platobný rozkaz bol vydaný z titulu nezaplatenej časti poskytnutého úveru z úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX, ktorú uzatvoril žalovaný so žalobcom dňa 26.05.2008. Touto zmluvou poskytol žalobca žalovanému sumu 2 655,51 eura, ktorú mal splatiť v 48-ich mesačných splátkach po 106,18 eura. Žalovaný úver podľa dohodnutých podmienok nesplácal, a preto žalobca dňa 28.01.2010 úver zosplatnil. Z výsluchu žalovaného napriek určitým rozporom prijal záver, že návrh na obnovu konania bol podaný v trojmesačnej subjektívnej lehote (bod 18), v bode 25 rozsudku uviedol, že návrh bol podaný po uplynutí trojmesačnej subjektívnej lehoty.

Súd prvej inštancie uviedol, že návrh na obnovu konania nebol dôvodný. Pri posudzovaní návrhu na obnovu konania je potrebné vychádzať zo zásady záväznosti a nezmeniteľnosti právoplatného rozhodnutia, čo je zárukou princípu právnej istoty ako jedného zo základných princípov právneho štátu. Návrhom na obnovu konania sa nemožno domáhať nápravy prípadných pochybení pri právnom posudzovaní veci alebo nesprávnosti procesnej povahy. Na nápravu týchto nesprávností slúžia iné opravné prostriedky. Vecná nesprávnosť rozhodnutia napadnutého návrhom na obnovu konania nie je dôvodom zakladajúcim procesnú prípustnosť obnovy konania. Obnova konania je prostriedkom na nápravu rozhodnutia, ktorého nesprávnosť spočíva v nedostatkoch v skutkovom zistení, ktoré nie sú spôsobené nesprávnou činnosťou súdu. O nedostatku procesného zavinenia spočívajúceho v tom, že účastník konania nemohol skutočnosti, rozhodnutia a dôkazy použiť v pôvodnom konaní bez svojej viny nemožno hovoriť tam, kde odpor podaný nebol. Súd prvej inštancie uviedol, že pokiaľ žalovaný návrh na obnovu konania odôvodnil pôvodným ust. § 228 ods. 1 písm. a) O.s.p., pričom za dôvod pre obnovu konania považoval súdne rozhodnutia v iných sporoch, kde obdobnú zmluvu ako v jeho prípade súdy vyhodnotili ako bezúročnú a bez poplatkov, zákonodarca takéto rozhodnutia, či skutočnosti nepovažuje za dôvod na obnovu konania. Takýto záver je logický, keďže existuje množstvo právoplatne rozhodnutých vecí s rozdielnym právnym posúdením a ak by sa takéto iné súdne rozhodnutie malo považovať za dôvod pre obnovu konania, nepochybne by došlo k narušeniu princípu právnej istoty. Navyše by bolo ťažko možné posúdiť, ktoré z rozdielných rozhodnutí by malo byť to správne. Podľa súdu prvej inštancie tak pre dôvod pre obnovu konania v zmysle pôvodného § 228 ods. 1 písm. a) O.s.p. (teraz § 397 Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“), musí ísť o rozhodnutie, ktoré s vecou vecne a personálne súvisí.

Podľa súdu prvej inštancie nebol daný dôvod na obnovu konania, ako mienil žalovaný, ani pre rozpor s európskou judikatúrou. Pokiaľ ide o rozhodnutia Súdneho dvora EÚ Océano Grupo Editorial a Cofidis, tieto len všeobecne zdôrazňujú nutnosť skúmať ex offio nekalú povahu zmluvnej podmienky, čo je napokon implementované aj do našej legislatívy, či už v hmotnom práve prostredníctvom § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka alebo v procesnom práve v § 298 ods. 1 CSP alebo § 299 ods. 2 CSP. V zmysle § 299 ods. 2 CSP (predtým 172 ods. 9 O.s.p.) je teda na posúdení súdu, ako vyhodnotí návrh na vydanie platobného rozkazu a platobný rozkaz vydá vtedy, ak má za to, že návrh nepredstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku. Je to rovnaké, ak by súd rozsudkom žalobe vyhovel, pretože by nedospel k záveru, že prisúdené plnenie vychádza z neprijateľnej zmluvnej podmienky. Tento záver potom logicky vedie k tomu, že iné právne posúdenie tej istej otázky nepredstavuje dôvod na obnovu konania podľa § 397 písm. e) CSP. Ani rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Beian v. Rumunsko o tom, že vzájomne si odporujúca judikatúra vnútroštátneho súdu je porušením Dohovoru o ochrane ľudských

práv, konkrétne čl. 6 ods. 1 a čl. 14, nepredstavuje dôvod pre povolenie obnovy konania v zmysle citovaných zákonných ustanovení. Súd mal aj za to, že návrh bol podaný po uplynutí trojmesačnej prekluzívnej lehoty, pretože podľa § 2 ods. 1 zákona č. 416/2004 Z. z. o Úradnom vestníku Európskej únie, o všetkom, čo bolo v úradnom vestníku uverejnené, platí, že dňom uverejnenia sa stalo známym každému, koho sa to týka; domnienka o znalosti uverejnených právne záväzných aktov Európskeho spoločenstva a Európskej únie je nevyvrátiteľná.

V úradnom vestníku EÚ sa zverejňujú aj rozsudky Európskeho súdneho dvora, preto v zmysle vyššie citovaného ustanovenia platí fikcia o tom, že ich zverejnením sa o nich dozvedel aj žalovaný. Rozsudky sú z rokov 2000 a 2002, pričom návrh na obnovu konania bol podaný dávno po ich zverejnení. Hoci je súčasná právna úprava § 397 písm. e) CSP konkretizovaná v tom zmysle, že žaloba na obnovu konania je prípustná ak je rozsudok v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie, Rady Európskej únie alebo komisie, ktoré je pre strany záväzné, nič na tom nemení, že aj pri predchádzajúcej právnej úprave judikatúra ustálila, že relevantné sú rozhodnutia, ktoré s vecou vecne a personálne súvisia, a to napriek tomu, že pri tomto zákonom ustanovení to nie je explicitne uvedené, navyš za situácie, že pri pôvodnom ustanovení § 228 ods. 1 písm. e) O.s.p. nebola stanovená žiadna objektívna lehota na podanie návrhu. Opačný výklad by totiž viedol k tomu, že aj po desiatkach rokov, ak by bolo prijaté nejaké vyhovujúce rozhodnutie európskeho spoločenstva týkajúce sa iného štátu, a to by sa použilo ako dôvod pre obnovu konania v inej krajine, bol by výrazne narušený princíp právnej istoty.

Z dôvodu, že súd prvej inštancie nezistil, že v prejednáwanej veci existoval dôvod pre obnovu konania, návrh ako nedôvodný zamietol.

Pri právnom posúdení súd prvej inštancie odkázal na ust. § 228 ods. 1 písm. a), písm. e) Občianskeho súdneho poriadku účinného v čase podania návrhu a na ustanovenia Civilného sporového poriadku - § 403 ods. 1, § 397, § 414, § 412 ods. 1, § 470 ods. 1.

Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 251, § 255 a § 262 CSP. Vzhľadom na zamietnutie návrhu na obnovu konania priznal úspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný z dôvodu nesprávnych skutkových zistení a z dôvodu neprávneho právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie. Uviedol, že pokiaľ pôvodne ako dôvody obnovy použil dôvody podľa § 228 ods. 1 písm. a) a písm. e) O.s.p., ktorým v súčasnosti zodpovedá § 397 písm. a), e) CSP, tak obnovu konania obmedzuje na dôvod obnovy podľa § 397 písm. e) CSP (pôvodne § 228 ods. 1 písm. e) O.s.p.), vypúšťa dôvod podľa § 397 písm. a) CSP (pôvodne § 228 ods. 1 písm. a) O.s.p.).

Žalovaný uviedol, že postráda logickosť záverov obsiahnutých v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie a kladie si otázku, či pri záveroch súdu môže byť v nejakom prípade použitý dôvod obnovy konania podľa § 397 písm. e) CSP, a či zámerom zákonodarcu bola taká úprava dôvodu obnovy konania podľa § 397 písm. e) CSP, ktorá by v praxi bola na povolenie obnovy konania nepoužiteľná. Návrh na povolenie obnovy konania podal počas účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, preto v zmysle § 470 ods. 2 CSP, ak boli splnené podmienky návrhu podľa Občianskeho súdneho poriadku, zostávajú zachované aj po 1.7.2016. Je preto toho názoru, že dôvod obnovy konania podľa § 397 písm. e) CSP je daný. Podľa žalovaného sa z rozsudku nedá zistiť, ako sa súd prvej inštancie vysporiadal s početnou judikatúrou Krajského súdu Prešov, na ktorú poukázal v priebehu konania. Ide o judikatúru, rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, ktorými boli potvrdené rozhodnutia okresných súdov, ktorými boli obnovy konania z rovnakých dôvodov ako v jeho prípade, povolené. Žiadal preto, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a obnovu konania vedeného na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 10Ro/27/2013 povolil.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že žalovaný svoj návrh na povolenie obnovy, ako aj dôvody odvolania postavil skoro výlučne na existencii rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskych spoločenstiev. Tieto rozhodnutia sa zaoberajú len výkladom smerníc a povinnosťou súdu skúmať neprijateľné zmluvné podmienky, pričom žalovaný v návrhu na povolenie obnovy nepreukázal ani neuviedol dôkazy, v akých konkrétnych skutočnostiach je vydaný platobný rozkaz v rozpore s rozhodnutiami Súdneho dvora Európskej únie a Európskeho súdu pre ľudské práva. Nepreukázal, že týmito rozhodnutiami bolo rozhodnuté o porušení jeho individuálnych konkrétnych práv konaním žalobcu, čo je nevyhnutnou podmienkou na povolenie obnovy. Za dôvod pre povolenie návrhu na obnovu konania je možné považovať len také nové rozhodnutie iného súdu alebo ďalšieho príslušného orgánu, ktoré bolo vydané v čase pôvodného konania, a ktoré nemohol účastník bez svojej viny použiť. Môže sa jednať aj o rozhodnutie, ktoré bolo vydané až po skončení pôvodného konania, keď takéto rozhodnutie rieši skutočnosti a dôkazy, ktoré boli predmetom pôvodného konania (rieši predbežnú otázku, ktorej zodpovedanie bolo rozhodné pre výsledok pôvodného konania). Musí sa však jednať o rozhodnutie, ktoré rieši skutočnosti a dôkazy, ktoré boli predmetom pôvodného konania, nemôže

sa teda jednať o rozhodnutia týkajúce sa iných účastníkov konania, či iného predmetu konania, ktoré skutkovo nesúvisia s konaním, ktorého obnova sa navrhuje. Žalobca uviedol, že právo Európskej únie nevyžaduje, aby v našom právnom poriadku bola zakotvená možnosť obnovy skončeného konania pre možný rozpor právoplatného súdneho rozhodnutia s akýmkoľvek rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie. Ustanovenie § 228 ods. 1 písm. e) O.s.p. je preto potrebné vykladať aj v týchto súvislostiach a nemožno ho chápať tak, že akékoľvek (obdobné) rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie, ktoré nebolo zohľadnené v rozhodovaní o konkrétnej veci, je po splnení ďalších podmienok dôvodom na obnovu právoplatne skončeného konania. Slovenská republika je právnym štátom a jedným z jeho základných princípov je princíp právnej istoty, prejavujúci sa v procesnej rovine v tom, že právoplatné súdne rozhodnutie je záväzné a nezmeniteľné. Žalobca uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za správne po stránke právnej aj skutkovej a navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie potvrdil a rozhodol o náhrade trov konania; žalovaný sa k tomuto podaniu žalobcu nevyjadril.

4. Krajský súd v Prešove (ďalej aj len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP), vychádzajúc z ust. § 470 ods. 1 a ods. 2 veta prvá CSP, podľa ktorého ak nie je uvedené inak, platí tento zákon aj na konanie začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona zostávajú zachované, preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 378 a nasl. CSP bez neriadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) dospel k záveru o existencii dôvodov, pre ktoré bolo potrebné rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní zrušiť.

5. Pre začiatok plynutia lehoty na podanie návrhu na obnovu konania podľa § 230 ods. 1 v čase podania návrhu platného O.s.p., je dôležité to, kedy sa navrhujúci dozvedel o dôvode obnovy, pričom nie je podstatné, kedy sa o dôvode obnovy dozvedieť mohol.

Odvolací súd uznesením č. k. 5Co/348/2015-152 z 23.6.2016 uložil súdu prvej inštancie zistiť, či žalovaný podal návrh na obnovu konania včas, konštatujúc, že rozhodovací proces súdu nie je možné zakladať na domnienkach, nakoľko žalovaný tvrdil, že o okolnostiach pre podanie návrhu na obnovu konania sa dozvedel začiatkom decembra 2014, pričom návrh na obnovu konania bol podaný 16.1.2015. Splnenie pokynu odvolacieho súdu k zisteniu dodržania lehoty pre povolenie obnovy konania vyznieva zmätočne, keďže súd prvej inštancie v bode 18. rozsudku uviedol, že prijal záver o tom, že návrh na obnovu konania bol podaný v trojmesačnej subjektívnej lehote, v bode 25. rozsudku však uviedol, že pri dôvode obnovy podľa § 397 písm. e) CSP má za to, že bol podaný po uplynutí trojmesačnej subjektívnej lehoty.

6. Žalovaný, ako z odvolania vyplýva, odvolací dôvod obmedzil len na nesprávnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie pokiaľ mal súd prvej inštancie za to, že neexistoval dôvod obnovy konania podľa § 397 písm. e) CSP (pôvodne § 228 ods. 1 písm. e). Žalovaný mal za to, že súd prvej inštancie už nespochybňuje podanie žaloby v subjektívnej trojmesačnej lehote, vec ale nesprávne právne posúdil a vychádzal z nesprávnych skutkových zistení.

Nesprávnym právnym posúdením veci sa rozumie omyl súdu pri aplikácii práva. O omyl pri aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť alebo ak použil síce správny právny predpis, ale ho nesprávne vyložil.

7. Konanie o návrhu žalovaného na povolenie obnovy konania bolo začaté za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, podľa znenia § 228 ods. 1 písm. e) ktorého, právoplatný rozsudok môže účastník napadnúť návrhom na obnovu konania, ak je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskych spoločenstiev alebo iného orgánu Európskych spoločenstiev. Žalovaný v návrhu súčasne poukázal na viaceré rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie, okrem iného na rozsudok z 27.6.2000, spojené prípady C-240/98 až C-244/98 Oceano Grupo Editorial SA, rozsudok z 21.11.2002 C-473/00 Cofidis SA, argumentujúc súčasne tým, že platobný rozkaz nemal byť nikdy vydaný, nakoľko spotrebiteľská zmluva, nárok z ktorej uplatnil žalobca návrhom na vydanie platobného rozkazu, obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky. Úver, ktorý bol poskytnutý na základe Zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX z 26.5.2008 je bezúročný a bez poplatkov z dôvodu porušenia § 4 ods. 2 písm. i), k) Zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, podľa ktorého zmluva má obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver.

8. Súdny dvor opakovane judikoval, napríklad vo veci C-76/10 POHOTOVOSTĚ / L., že záväzok štátu postarať sa o to, aby nekalé podmienky spotrebiteľa nezaväzovali, vyjadrený v čl. 6 Smernice Rady 93/13/EHS treba považovať za kogentné ustanovenie. Súdny dvor Európskej únie v tomto rozhodnutí

povyšuje túto požiadavku na úroveň vnútroštátnych pravidiel verejného poriadku, a teda pravidiel, na ktorých spoločnosť musí bezvýhradne trvať.

Podľa odvolacieho súdu ide o princípy, ktoré sa musia považovať za podstatné dôvody aj na prelomenie materiálnej právoplatnosti súdneho rozhodnutia. Nemali by byť žiadne pochybnosti o význame princípu právnej istoty, ktorý vyplýva z právoplatného rozhodnutia súdu, sú však z celospoločenského hľadiska dôvody, pre ktoré je výnimočne dôležité upustiť od tejto zásady, a to z podstatných dôvodov. Žalobou na povolenie obnovy konania v žiadnom prípade nedochádza k spochybňovaniu princípu právnej istoty a zásady *res iudicata*. Naopak, princíp právnej istoty pripúšťa, aby v rámci konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch pre zabezpečenie ochrany práv a právom chránených záujmov účastníka boli preskúmané a prípadne aj zrušené už právoplatné rozhodnutia súdov.

9. Už len samotná skutočnosť, že sa objavili pochybnosti o kvalite spotrebiteľskej zmluvy vyvolávajúce pochybnosti, či nejde o neprijateľné zmluvné podmienky v zmluve, je relevantná z hľadiska povolenia obnovy konania. Podľa rozsudku Súdneho dvora vo veci *Oceáno Grupo Editorial*: „Cieľ článku 6 Smernice, ktorý od členských štátov vyžaduje stanoviť, že nečestné podmienky nie sú pre spotrebiteľa záväzujúce, by sa nedosiahol, keby bol spotrebiteľ sám povinný vystúpiť proti nečestnej povahe takých podmienok. V sporoch, kde zahrnuté sumy sú často obmedzené, môžu byť právnické poplatky vyššie, než vložená čiastka, čo môže spotrebiteľa odradiť, aby napadol použitie nečestnej podmienky. V počte členských štátov procedurálne predpisy umožňujú jednotlivcom brániť sa v takých konaniach a je reálne riziko, že spotrebiteľ kvôli neznalosti práva nespochybní podmienku prednesenú proti nemu. Z toho vyplýva, že účinná ochrana spotrebiteľa sa môže dosiahnuť, len ak národný súd prehlási, že má právomoc zhodnotiť podmienky tohto druhu na svoj vlastný návrh“. Obdobne aj v rozsudku *Mostaza Claro* je kladený vysoký dôraz na ochranu spotrebiteľa pred nekalými podmienkami a dôvod na obnovu konania pre rozpor vnútroštátneho rozhodnutia s rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie je daný vo vzťahu k viacerým rozhodnutiam Súdneho dvora Európskej únie. V prípade neexistencie právnej úpravy Európskej únie pre príslušnú oblasť je vecou vnútroštátneho právneho poriadku každého členského štátu stanoviť procesné podmienky, ktoré majú zabezpečiť ochranu práv, ktoré jednotlivcom vyplývajú z práva Spoločenstva podľa zásady procesnej autonómie členských štátov pod podmienkou, že takéto pravidlá nie sú menej priaznivé ako pravidlá upravujúce obdobné situácie vnútroštátnej povahy (zásada rovnocennosti), a že nespôsobujú faktickú nemožnosť alebo nadmerné sťaženie výkonu práv priznaných právnym poriadkom únie (zásada efektivity).

10. Cieľom povolenia obnovy konania po tom, čo spotrebiteľ predloží skutočnosti a dôkazy, o ktorých bez svojej viny nevedel v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci, ktorými sú rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie je snaha o vylúčenie zo života bežných ľudí neprimeraných podmienok, ktoré zhoršujú kvalitu života, a tak sa napĺňa cieľ článku 6 Smernice Rady 93/13/EHS postarať sa, aby spotrebiteľov neprijateľné klauzuly v zmluvách nezaväzovali. Priemerný spotrebiteľ nemá vedomosť o tom, že zo strany dodávateľa dochádza k systémovému porušovaniu spotrebiteľského práva prostredníctvom neprijateľných zmluvných podmienok. To, že spotrebiteľ nepodá odpor proti platobnému rozkazu je klasickým príkladom konania spotrebiteľa, ktorý nedokáže posúdiť neprijateľné zmluvné podmienky ani nekalé obchodné praktiky v zmluvách, ktoré sú právnym základom uplatňovaného nároku a nedokáže využiť procesné inštitúty na svoju obranu (z rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C-429/05 bod 61).

11. Žalovaný dal návrh na obnovu konania za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, pričom jedným z dôvodov bol aj dôvod obsiahnutý v ust. § 228 ods. 1 písm. e). V tom čase zo znenia nevyplývala vecná a personálna súvislosť s rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie a žalovaný vzhľadom na početnú judikatúru odvolacieho súdu, ktorý svojimi rozhodnutiami potvrdil rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým bola obnova konania v obdobných veciach povolená dôvodne mohol vychádzať z toho, že zákonné podmienky pre povolenie obnovy konania sú dané a podľa názoru odvolacieho súdu danými aj boli.

12. Podľa názoru odvolacieho súdu niet pochybnosti o tom, že súd prvej inštancie vydaním platobného rozkazu predbežne nezhodnotil neprijateľnosť zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve, je ale pravdepodobné, že ak by pred vydaním platobného rozkazu pristúpil k *ex offo* súdnej kontrole podmienok, dospel by k záveru o nemožnosti vydať platobný rozkaz, čím sú dané dôvody pre povolenie obnovy konania vedeného na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 10Ro/27/2013

13. So zreteľom na uvedenú argumentáciu mal odvolací súd za to, že súd prvej inštancie v prvom rade nespĺnil pokyn odvolacieho súdu k zisteniu a vyhodnoteniu skutočnej vedomosti žalovaného o dôvode, pre ktorý môže požiadať o obnovu konania keďže najprv uviedol, že má za to, že subjektívna lehota bola dodržaná, na inom mieste, resp. k inému dôvodu obnovy, že dodržaná nebola. Okrem toho, neexistenciu dôvodu obnovy konania analyzoval vo vzťahu k ust. § 397 písm. e) CSP, návrh na

obnovu konania bol ale podaný za účinnosti O.s.p., z dôvodu podľa § 228 ods. 1 písm. e). Odvolací súd preto považoval odvolanie žalovaného za dôvodné, rozsudok súdu prvej inštancie za taký, ktorým sa z vykonaných dôkazov nedospelo k správnym skutkovým zisteniam a správne právnemu názoru. Súd prvej inštancie rozhodol v rozpore so zásadami spravodlivého súdneho procesu (č.l. 46 Ústavy Slovenskej republiky), čím zaťažil svoje rozhodnutie vadou, pre ktorú bolo potrebné napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konania a nové rozhodnutie podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP.

14. Úlohou súdu prvej inštancie bude opätovne rozhodnúť o návrhu žalovaného, pričom pri rozhodovaní sa vysporiada so všetkými námietkami, ktoré uviedol v odvolaní a ktoré boli ním prezentované v priebehu celého konania, s akcentom na právny názor odvolacieho súdu vyplývajúci z dôvodov, pre ktoré bol rozsudok zrušený. Súd prvej inštancie návrh žalovaného na obnovu konania opätovne posúdi, zohľadní ustanovenia právnych predpisov upravujúcich ochranu spotrebiteľa a vo veci rozhodne.

15. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie aj o nároku na náhradu trov konania vrátane nároku na náhradu trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

16. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 2:1 (§ 3 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z.z.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.